

The book cover features a textured, light green background with faint, scattered illustrations of grass blades. In the upper right quadrant, a woman in a bright pink dress is depicted floating on her back, surrounded by white, concentric ripples. The text is positioned in the lower half of the cover.

KATEŘINA
PANTOVIČ

JOSEFÍNĚ
VŠICHNI
LŽOU

motto

Josefíně všichni lžou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Kateřina Pantovič

Josefíně všichni lžou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KATEŘINA
PANTOVIČ

JOSEFÍNĚ
VŠICHNI
LŽOU

Praha 2023

Copyright © Kateřina Pantovič, 2023
Cover illustration © Zuzana Murtinger, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-267-2455-1
ISBN e-knihy 978-80-267-2480-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2481-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2482-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

VĚNOVÁNÍ

Autoři knihu v úvodu většinou věnují svým nejbližším. Tuhle chybu už jsem udělala dvakrát. Ale upřímně – dostanu pár autorských výtisků. Asi to stejně nakonec nebude stačit, abych obdarovala všechny svoje blízké. Těch mám přece jen víc, to se prostě stává, když se někdo úplně bezhlavě rozmnožuje klimatické krizi a typologii svojí osobnosti navzdory.

Chtěla jsem tím říct, že ty autorské výtisky věnuju svým nejbližším a napíšu jim tam osobně osobní přání.

Proč byste si vy měli číst, komu já knihu věnuju, když vy jste si ji museli koupit? To by byl přece výsměch. (A chtěla bych se omluvit, že jsem si to neuvědomila u předešlých knih, pokud je náhodou máte taky.)

Jestli vás to uklidní, tak jste si ale koupili především ten papír, jehož je celosvětový nedostatek a cena tak neustále stoupá. Já z té sumy, nad kterou se vám protočily v knihkupectví panenky, uvidím úplný zlomek. Určitě jste dali dneska větší spropitné baristovi, který umí dělat umění z mléka. Kdybych jako mladá tušila, kolik lidí bude naprosto posedlých tím, že musí vypít denně aspoň jednu labuť, neučila bych se tak urputně češtinu. Ale já si nestěžuju, mám svoji profesi ráda. Víte, když máte

tři děti, opravdu oceníte, že můžete několik hodin sedět u počítače, tiše plakat a tvářit se, že je to jen projev tvůrčí krize...

Už se dostáváme k jádru věci, a sice že bych tuhle knihu, aspoň symbolicky, ráda věnovala vám – čtenářům. Což ovšem neznamená, že ji nemusíte zaplatit. Proto je tam to slovo „symbolicky“.

Přála bych si, abyste věděli, že jsem na vás při psaní opravdu myslela.

A budu na vás myslet dál. Hlavně až budu první týdny po vydání třikrát denně aktualizovat Data-bázi knih.

Mám vás ráda. (Vás, co dáváte pod tři hvězdičky, trochu míň, což bude koneckonců s největší pravděpodobností vzájemné.)

OPRAVDU HNUSNÝ PODZIM V KARLOVÝCH VARECH

Je opravdu důležité, abyste věděli, že je podzim. Ne ten hezký a pestrobarevný, jaký nám prezentují fotobanky, Instagram, letáky na lázeňské pobyty a propagační materiály domovů pro důchodce lákající na důstojný podzim života. Pokud chcete v Karlových Varech vidět tenhle typ podzimu, mohlo by to vyjít zhruba dvacátého devátého září kolem dvou odpoledne. Plus minus rok.

Tenhle konkrétní podzim, kterým začíná tenhle konkrétní příběh, však skutečně nemá nic společného se dvěma žlutými spojenými lístky břízy nápadně připomínajícími srdce a pomalu padajícími ve vlhém vánku k zemi. Je to hnusný podzim a ten v člověku probouzí hnusné pocity.

Ale co je rychlé a periodicky se opakující tlení listů na chodníku lázeňského města na západě Čech uprostřed Evropy oproti postupnému rozkladu Emílie, která po něm právě kráčí. Upřímně – ve skutečnosti jsou Karlovy Vary moc krásné za každého počasí, ale Emílie tu žije celý život, tedy sedmatřicet let, a zkrátka už to tak úplně nevidí. Vidí už jen to, že po těch zasraných listech pravděpodobně uklouzne, i když po nich nakonec nikdy neuklouzne.

„Neběhej, uklouzneš!“ To se člověku přece jen vryje pod kůži, když to jako dítě poslouchá minimálně

tříkrát týdně. Těžko říct, jestli ta radost – jen se tak svobodně rozběhnout – sama časem vyprchá, ztratíme ji s prvním chloupkem v podpaží nebo ji úkladně zavraždí rodiče, kteří v nás těmi neustálými zázkazy vypěstují pocit, že jsme opravdu neuklouzli jen díky tomu, že neběháme. Škoda že nám v dětství tak často neříkali: „Nezamiluj se, nabiješ si nos!“ Rozhodně by nás tím ochránili před daleko větším množstvím katastrof, než když nás odnaučili běhat. A taky před obezitou.

Každopádně Emílie rozhodně nepopoběhne, naopak důsledně kontroluje každý krok a z vrstev listů na chodníku pečlivě vybírá tu nejnižší.

Její nálada není ovlivněna jen tímhle – podle ní – opravdu hnusným podzimem. Taky pospíchá z práce, která ji nebaví, za manželem, kterého nemiluje. Že je to navíc v ročním období, které nenávidí, je tak už jen třešnička na dortu. (Platí jen pro čtenáře, kteří mají na třešně alergii, jinak to není úplně šťastné přirovnání.)

Dneska jdou s Rudolfem na návštěvu k přátelům. Tu návštěvu vymyslel Rudolf a vlastně se na ni i sám pozval. Je to třetí návštěva v posledních čtrnácti kalendářních dnech. Emílie ani nevěděla, kolik mají přátel, dokud jim Rudolf nezačal jedněm po druhých psát a zvat se k nim na návštěvu.

Proč musí chodit Emílie s ním, sama neví. Asi aby si mohla ten příběh o Rudolfově znovuzrození ne-

ustále připomínat, protože čím víckrát ho uslyší, tím víc to bude pravda.

Rudolf už má tu historku nacvičenou do posledního detailu. Zase bude plamenně vyprávět – tak jak dokážou lidi vyprávět jen o náboženství a podomní prodavači o vysavačích – o tom ránu, kdy se už viděl na onom světě, v jeho těle a duši zavládl pokoj, klid a smíření a chystal se odejít. Necítil vůbec strach, věděl, že všechno, co se děje, se děje správně, loučil se se životem a v mysli byl se svými nejbližšími.

Ale najednou uviděl ostré světlo, mžoural do něj a snažil se zjistit, odkud přichází. To světlo k němu mluvilo. Ne slovy, jen měnilo intenzitu svého záření, trochu blikalo a hodně hřálo a Rudolf naprosto přesně pochopil, co se mu snaží říct. Jeho úloha na tomhle světě ještě neskončila. Rudolf má teprve vykonat něco velkého.

Nebyl to jeho nápad. Ta myšlenka najednou v jeho hlavě byla. Vypálená světlem. Ocitla se tam úplně zničehonic, bez historie přemýšlení, která k myšlenkám vede obvykle, a kdybychom v hlavě měli tlačítko s lupou na fullpocitové vyhledávání, moc by to všem pomohlo. Tohle totiž bylo spíš... vnuknutí. Rudolf začne žít lepší život. Navzdory tomu, jak nekonkrétní tohle vnuknutí bylo, měl pocit, že nic v jeho životě ještě nikdy nebylo jasnější. V jeho hlavě svítil obrovský neonový nápis, který nešel

ignorovat. Rudolf si teď nemohl jen tak odejít umřít, a tak otevřel oči a zhluboka se nadechl, aby zkontroloval, že tam ten nápis pořád je...

Ve skutečnosti Rudolfovi otevřel oči výboj dvou set joulů, které mu do těla poslal defibrilátor, nebo možná ten jeden miligram adrenalinu, co dostal nitrožilně. Ale Emílie mu tu historku nechce kazit.

Nikdy ho neviděla tak šťastného z pouhého žití a připadalo jí fascinující, že se dá za největší životní výhru pokládat, že člověk neumřel. Mohl to mít už dávno za sebou a teď musí čekat, na co umře příště! A nedejbože aby to zase přežil! To by pak musel – s takhle zatraceně tuhým kořínkem – umřít na něco opravdu, opravdu zákeřného.

Že Rudolf nechtěl v šestačtyřiceti ještě úplně umírat, se dá docela pochopit. Šestačtyřicetiletý člověk sice už není úplně nejmladší, ale na smrt to přece jen ještě není, pořád ho čeká půlka života a Rudolf by si hodně přál, aby to byla ta lepší. A Emílie by si zase přála, aby v ní už nebyla.

KDYBY BYLA JOSEFÍNA OMÁČKA, BYLA BY ROZHODNĚ KOPROVKA

Kdyby byla Josefína omáčka, byla by rozhodně koprovka. Ne každý ji má rád, ale kdo ji rád má, má ji většinou rád hodně. Málokdo si dá koprovku jen tak, protože má zrovna hlad a koprovka je po ruce. Na koprovku musíte mít vyloženě náladu. To je na koprovce dobrý i špatný. A s Josefínou je to podobný.

Podobnost s koprovkou napadla Josefínu dvanáctého listopadu, když se měla originálně popsat ve slohu.

„Jestli chceš mít v pololetí jedničku, měl by se ti tenhle úkol opravdu hodně povést,“ řekla učitelka, aby jí dodala kuráž. Z posledního diktátu totiž Josefína dostala trojku. To se jí většinou nestávalo, na češtinu byla docela dobrá, rozhodně lepší než na všechno ostatní, ale tenhle diktát byl zaměřený hlavně na interpunkci a ta Josefíně dělá fakt problém. Ještě loni jim učitelka tvrdila, že před „nebo“ a „a“ se čárka nepíše, a najednou – bum – pátá třída a jsou tu výjimky, kdy se před „nebo“ a „a“ čárka píše. Výjimky Josefína tak nějak obecně nemá moc ráda. Už samotný slovo *výjimka* napíše většinou blbě.

Učitelka před Fínu, jak jí pár lidí říká, a tahle učitelka je zrovna jednou z nich, položila bílý linkovaný papír.

Nevím, jestli ten pocit znáte, ale Josefíně se, když před ní někdo položí prázdný papír, na chvíli sevře hrdlo, zrychlí tep a občas jí i steče kapka potu po zádech. Cítí tu kapku obratel po obratli, jak jí pomaličku putuje po páteři, a nakonec se vsákne do lemu kalhotek, pokud ji teda dřív nevsákne tričko, to záleží, jak moc ho má ten den upnutý. A to si nemyslete, že by schválně nosila upnutý, je jí jedenáct, takže chce mít všechno spíš větší, aby to na ní trochu plandalo, ale některý trička už nosí od třetí třídy a začínají jí být malý a ona se jich ještě nechce vzdát nebo si máma myslí, že jsou pořád ještě docela dobrý, ještě v nich přece pořád může dýchat. Trochu. Aspoň maličko.

Prázdný papír je obrovská zodpovědnost a to Josefína vůbec nechce přemýšlet o ekologii, počtu stromů a litrů vody, co na výrobu týhle linkovaný á čtyřky padly. Ale myslet na ně musí, protože snad nic její generaci nevštěpují média a učitelé přírodopisu víc, než že plýtvání, netřídění odpadu, plasty v oceánu a avokádo brzy zahubí veškerý život na planetě.

Jenže nikdo přesně neví, jak brzy to bude, a taky je propastný rozdíl mezi tím, jak „brzy“ vnímá jedenáctiletá holka a jak pětadesátiletý profesor na univerzitě v Jižní Karolíně. Protože i deset let je teď pro Josefínu nekonečně dlouho a Jižní Karolína je nekonečně daleko. Jediná neodvratitelná kata-

strofa, která se odehraje skutečně brzy, je pro ni třeba test z vlastivědy ve čtvrtek a před tím ji asi konec světa neuchrání, i kdyby šla ještě dneska hodit pět PET lahví rovnou do Ohře a snědla tři avokáda, takže to ani nebude zkoušet, především teda proto, že nemá ráda avokádo.

Ted' Josefína cítí úplně jiný druh zodpovědnosti. Zodpovědnost ke čtenáři. Josefíně jednoduše přijde, že příběhy, který napíše na papír a ožijou, byt jenom na chvíli v mysli čtenáře a ten čtenář může být klidně jenom učitelka češtiny na jedný ne moc dobrý základce ve středně velkým krajským městě, by zkrátka měly mít nějakou speciální přísadu, když už je učitelka školským systémem nucená ty příběhy konzumovat a Josefína je nucená je psát. Přísadu, díky níž budou nezaměnitelný, čtenář se nad nimi pousměje, nebo ušklíbne, možná na chvíli zasní a možná taky bude mít chuť příběh znechuceně odložit už po prvním řádku. To je ostatně jedno, jakou emoci v něm rozdmýchá, bylo by teda dobrý, kdyby ho úplně neotrávil, ale hlavně ať rozdmýchá aspoň nějakou, protože vůbec to nejhorší, co se může stát, je, že při čtení neucítí čtenář vůbec nic.

Proto bude Josefína vždycky radši koprovka než – co já vím – třeba buchtičky se šodó.

Problém je, že tohle pravidlo úplně neplatí v pátý třídě a u slohový práce na téma: *Jak se vidím já*.

Josefína už dávno pochopila, že když má paní učitelka přečíst slohů dvacet šest, je pro ni asi lepší zaměřit se spíš na opravu shody podmětu s přísudkem než na vnímání speciálních ingrediencí, co jí do textu přimíchala. Je to asi další výjimka. *Budte výjimeční a originální, říkají dospělí dětem. Ale teď ještě proboha ne,* měli by dodat.

Jmenuju se Josefína Váchalová a mám polodlouhé, světlé vlasy.

Ty vlasy jsou špinavá blond, má je každá druhá holka ze třídy. Stejnou barvu má třeba sláma nebo dřevěný obklad našeho domu, protože na něj už dlouho svítí slunce a vyšísoval do takovýho mdlýho, studenýho odstínu. Máma tý mojí blond někdy taky říká myší, ale já mám z myší opravdovou fobii, tak si radši představuju tu slámu.

Je mi jedenáct let a měřím 140 centimetrů, což mě řadí mezi jednu z nejmenších dívek ve třídě.

Marek mi říká liliputka a já mu zase říkám, že je debil. On ale ví, že nejsem liliputka, a říká mi to jenom proto, aby mě naštvál. Já doopravdy vím, že je debil, a říkám mu to proto, aby s tím něco dělal.

Ve volném čase ráda sportuju, čtu knihy a maluju.

Volného času prý nesmím mít moc, abych nezlenivěla nebo naopak nezvlčila, popřípadě nekoukala celý odpoledne do telefonu a nehrála hry nebo si nepsala s nějakýma úchylákama na internetu.

Že trávím sama čas na telefonu, je z nějakýho důvodu pro mámu míň přijatelná představa, než že sedím s Lindou za barákem na zábradlí a pliveme do dálky nebo si děláme srandu ze sousedů. I ty úchyláky máme asi radši potkat tváří v tvář venku, hlavně že jsme na čerstvým vzduchu.

Až budu dospělá, přála bych si být učitelkou v mateřské škole, protože mám ráda malé děti.

„Většina současných žáků základních škol bude pracovat v oborech a technologiích, které dnes ještě neexistují.“ To jsem si přečetla na internetu, když jsem měla zrovna volný čas po volným čase venku. Z toho usuzuju, že technologií si ve svém životě užiju ještě dost, zatímco čerstvýho vzduchu už moc ne. Proto s Lindou každý úterý a pátek chodím ven, i když si nemáme moc co říct.

Bydlím s rodiči a babičkou v řadovém domě, kde mám svůj vlastní pokoj.

... a občas když v něm usínám, představím si, že jsem jen krůček od toho, aby v mém

životě začalo úplně všechno nabírat špatný směr. Ležím pod dekou, která najednou ztěžkne tíhou celého světa, nemůžu se vůbec hýbat a cítím, že mi každou chvíli začnou praskat žebra, pěkně jedno po druhém. Chtěla bych zakřičet na mámu, ať přijde a rozsvítí, ale nevydám ze sebe ani hlásku. Co když je zrovna zítřek ten den, kdy začnu brát drogy? Jak poznám, že jsem dost statečná jim odolat, dokud mi je někdo nenabídne? Co když se zítra naši rozvedou a mě se budou u soudu ptát, s kým z nich chci bydlet, a já nebudu vědět, potečou mi slzy a všichni se na mě budou dívat a čekat, co řeknu? Co když mi všichni lžou? Co když jsem adoptovaná? Co když si na toust namažu nutellu, i když vím, že je v ní palmový tuk?

Kdyby všechna ta „co když“ byla ovečky, co je Josefína počítá před spaním, počítala by určitě do milionu.

RUDOLFOVA FIBRILACE SÍNÍ

Už jsou to tři měsíce, co Rudolf málem umřel. On si tedy myslí, že trefnější vyjádření je, že umřel a znovu se narodil, ale jeho žena vždycky protočí panenky a řekne „jéžíš“, tak už to takhle přestal formulovat nahlas. Přitom by stačilo, kdyby Emílie použila trochu jinak diakritiku, kdyby ho celkově trochu míň (dia)kritizovala.

Rád by věřil, že mu život zachránila nějaká vyšší moc. Že si ho tam nahoře hodili do excelové tabulky, rychle spočítali, co udělal dobře, co špatně, a pak se rozhodli, že si smrt ještě nezaslouží, a poslali ho zase zpátky. Nejhorší na tom je, že Rudolf neví, jestli je takový návrat trest nebo odměna.

Podle Danta jsou nejtemnější místa v pekle vyhrazena těm, co v čase morální krize zachovávají neutrální postoj. Nebyl by nakonec nejdelší ten prostřední sloupek jeho skutků? Kolik zažil situací, kdy se nezachoval nijak, ať už ze strachu, nebo z obyčejné pohodlnosti?

Že ho zachránila vyšší moc, se ale v podstatě říct dá. Dokonce ta nejvyšší. Za jeho záchranou totiž stojí software společnosti Apple.

Chytré hodinky dostal od Emílie k pětáctýřicátinám a několikrát zdůraznil, že je k ničemu nepotřebuje. Nebyl zrovna typ, co by uměl přijímat dárky, a už vůbec ne hrát nadšení.

Nešlo ale ani tak o ty konkrétní chytré hodinky. Vyložil si tenhle dárek od Emílie tak, že mu naznačuje, aby už odložil dědovy staré primky, které od jeho smrti z nostalgie nosil den co den. Svůj čas na truchlení už vyčerpал, je třeba jít dál.

Pár dní kolem nových hodinek, položených na jeho nočním stolku, jen kroužil. Když si ale jedno ráno nasadil primky, zjistil, že nefungují. Asi jim jen došla baterka, ale Rudolf, byť se to snažil všemožně maskovat, byl v jádru fatalista. Bral to jako znamení od nebožtíka, že může hodinky sundat.

Přes veškerou skepsi k chytrým hodinkám se časem ukázalo, že mu opravdu dokážou zjednodušovat život. Jako by na ruce nosil přídavný, výkonnější mozek. A v pracovním kolektivu si najednou taky připadal jako platnější člen týmu. Ne snad proto, že by zvládal pracovat líp, ale mezi všemi o generaci mladšími, ambiciózními kolegy mu hodinky přinesly jistou dávku sociálního kreditu. I on už věděl, kolik kroků ujde každý den cestou do práce, kolik času prokrastinuje (on tedy ne na sociálních sítích, je přece jen stará škola a raději se dívá na obyčejnou pornografii) a kolik procent spánku strávil ve fázi REM.

Když si Rudolf s hodinkami vybudoval pevný vztah založený na důvěře, začaly mu ukazovat dosud neznámou notifikaci „fibrilace síní“. Byla pravda, že se už dlouho cítil unavený, ale připisoval to především stárnutí a množství práce.

Hodinky mu ale urputně vibrovaly na ruce několik dní a doporučovaly, aby navštívil lékaře. A tak se Rudolf s mírným pocitem zahanbení, že se bojí o svůj život, protože mu to doporučily hodinky, objednal ke kardiologovi.

K vlastnímu překvapení dostal termín už na příští týden. Sestra mu do telefonu vesele oznámila, že srdce totiž v srpnu obvykle nikdo neřeší. To mají lidi lepší věci na práci než umírat.

Její vtip Rudolf nedocenil. Fibrilace síní zněla vážně sama o sobě. Sice se cítil poměrně zdravý, ale vtipy o umírání přestanou být v určitou chvíli mužova života vtipné. Pak zase začnou, ale to Rudolf ještě neví a příštích třicet let vědět nebude.

Cíl pro následující týden tedy byl jediný: přežít, než se dostane k doktorovi.

A skoro ho zvládl splnit. Kdyby ho doktor vzal na čas.

A tak dostal Rudolf mrtvici přímo v čekárně u lékaře.

V srpnu, kdy na ni ostatní nemívají čas. Jak se ukázalo, neměl ho ani jeho kardiolog.

JEDNOTKA PŘIJATELNÉHO STANDARDU PARTNERŮ

Mezi Rudolfem a Emílií byl skoro desetiletý věkový rozdíl. To, co na začátku vypadalo jako příjemné vzájemné obohacování, už bylo po třinácti letech vztahu spíš nepřekonatelnou propastí. Ta jejich byla navíc až po okraj naplněná nepřekonatelným odporem. To ovšem bývá pro párové psychology obvykle dobrá zpráva. I odpor totiž dokazuje vášně a vášně je palivo.

Když je propast prázdná, nemůže ji ani jeden z partnerů přeskočit, protože by ho pravděpodobně čekal jen dlouhý volný pád vzduchoprázdňem, tvrdý náraz a zlomený vaz.

Moře výčitek, nenaplněných očekávání a zklamání vypadá sice na první pohled zlověstněji, ale s trochou úsilí a sebezapření se nakonec na druhý břeh doplout dá...

Rudolf a Emílie ale opravdu neradi plavou.

Ona už se párkrát pokusila si ve vodě aspoň smocit nohu. Sundala si ponožku a palcem se pomalu blížila k ošklivě temné hladině. Jakmile nohu ponořila, projel jí ledový chlad. Nohu obalila nepříjemná, mazlavá tekutina a Emílie dostala strach, že už ji ze sebe nikdy nesmyje. Rozhodla se raději zůstat čistá na svém břehu. Děsilo ji všechno, na co by v propasti mohla narazit. I kdyby snad zavřela

oči a pokusila se ji rychle přeplavat, s hlavou nahore, rozhodně se do ní nebude potápět, stačí všechna ta špína, kterou vidí už odsud, stejně by brzy narazila na tělo Petry. Ve vodě se totiž problémy, stejně jako těla, rozkládají mnohem pomaleji než na vzduchu. Teď už bylo Petřino tělo určitě kolonizováno korýši rodu *Munida quadrispina*, krevetami *Pandalus platyceros* a kraby rodu *Metacarcinus magister*, kteří se do něj s chutí pustili, jako kdyby nikdy neměli ženu. Stejně jako to před dvěma lety udělal Rudolf. Ne, v tomhle už se Emílie rozhodně koupat nebude.

Emílie byla připravená od Rudolfa odejít. Sbalit Josefínu, svoji matku a přestěhovat je všechny tři do Prahy. Ostatně v Praze chtěla žít vždycky, byla chyba se po vysoké do Varů vůbec vracet, ale Rudolf měl k velkoměstu odpor a ona ho milovala. Víc než Prahu. Aspoň tehdy. A teď, když byla připravená konečně dát přednost sobě, Rudolf málem umřel. Emílie si občas představovala, že by umřel doopravdy. Ne že by si to přála, to vůbec ne, jen by všechno bylo o tolik jednodušší.

Když mluvil o Praze Rudolf, zdůrazňoval stání v kolonách, vysoké ceny za metr čtvereční a ještě vyšší pracovní nasazení, aby uspokojil základní potřeby rodiny. Ve skutečnosti jeho obavy neměly vůbec takhle racionální základ. Jen se bál, že se ta propast mezi ním a Emílií v Praze objeví ještě

rychleji. Protože v Praze je všechno rychlejší, větší a bolavější a Emílie by si tam určitě všimla mnohem dřív, že je s ním vlastně jen omylem.

Rudolf se posledních pár let příšerně bál, že od něj Emílie odejde, barvitě si představoval, že si najde někoho mladšího, hezčího a úspěšnějšího, tak urputně si tu myšlenku vsugerovával a vizualizoval, až za ni začal Emílii plíživě nenávidět. A časem i trestat. V sociologii se tomu říká Thomasův teorem. V životě se tomu obyčejně říká průser.

Oba jsou ale dost dospělí na to, aby svoje problémy neventilovali před cizími lidmi. Ve společnosti působí vlastně docela spokojeně. Možná proto, že nemají moc společných přátel. Sice jim tak říkají, ale ve skutečnosti jsou to buď Rudolfovi přátelé, co respektují Emílii, nebo Emíliini, co respektují Rudolfa. Minimálně jeden z nich se ale vždycky cítí trochu nekomfortně a pořád se snaží trochu dělat dojem.

Ona na jeho přátele i po letech tím, jak je na svůj věk vyspělá, on na její přátele tím, jak jde na svůj věk s dobou.

Zazvoní na Lucii s Pavlem a na klapnutí zámku dveří čekají mlčky. Rudolf se na Emílii mile usměje, protože navzdory tomu, jak ji nenávidí za všechno, co neudělala, ale mohla by, ji pořád miluje za všechno, co udělala, i když už často nemohla. Ona